

Es-ki spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja cje
Sswójbny statof,
A twój šwjatof
Gradny je.

Sa staw spróznj
Napoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čžerstwosć da.

Nječ ty spěwałš,
Sswěrnje džělaš
Wšědne dnj;
Džen pať šwjatj,
Dufči datj,
Wotpocžń ty.

S njebjek mana
Nječ czi kmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšćew cje!

F.

Szerbske njeđzelske koptjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjez knihiczišćezěrnj w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedplatu 40 np. dostacž.

8. njeđzela po šwj. Trojizj.

Šap. št. 8, 26.—39.

Čest nam powjeda wo čornym. Wón běšče minister kraloweje Kandaze w Athiopiskej. Wón puczo-
wałše domoj wot šwjedženja w Jerusalemj a cžehnje
wjěšelj šwoju drohu. Čžehńmy tež my tak šwoju drohu
do města se šlotymj hašami wjěšele.

Wjěšele džěczi Božich na jich pucžu.

Woni šo wjěšela:

1. nad Bohom Wótjom, kiž naš šđerzi;
2. nad Bohom Sšynom, kiž naš wumóži;
3. nad Bohom šwjatym Duchom, kiž naš šwjeczi.

1. Wón jako pohan je bjes wjěšela, hdyž ma tež
wyšokje powołanje a pjenješ došč. Ale w jeho dušchi je
žadanje po nješachodnym šbožu, po žiwjenju. Pšes židow
šwojeho wótzowišeho města drje běšče wo žiwym Bohu
šlyščať, kiž je wščitko cžiniť a kotryž je pšecžimo
čžlowjekam pšecželny, ščerplivy, hnadny. To wóžiwj
jeho dušchu. Wón šo wobdžěli na rócžnyh cžabach
w Jerusalemj. To je jemu radosć, Boha šhwalicž a šo
ť njemu modlicž.

Sčtož pohan halle jako muž šhoni, wufnjemy my
hizo jako džěczi: „Ša wěrju do Boha Wótza, wšcheho-
móžneho štworicžela njebjekow a semje.“ Wón je našče
šwětlo, našč trošcht, našča pomoz. A tola je jich wjěle
nješbožowny, tak derje šhudny kaž bohatty, wošebje hdyž
jim šmjercž do woczow hlada. A to, dofelž woni žiweho

Boha, jenicžke trajaze kublo, njepytaja. Pštajmy jeho
w ponižnej proštwje! Pštajcže jeho w komoržy, w žyrkwi,
w štwórbje, w šwjatym pišmj. To nabywamy šylnosće
a bohobošosće.

Sčtož jeho pšta, namała jeho, niž jenož Boha
Wótza, ale tež — a to je ša naš hrěšnyh čžlowjekow
wošebje wazne —

2. wjěšele nad Bohom Sšynom, kiž naš wumóža.

Tón minister cžitašče. To běšče dobre pucžowanšče
čžitanje. Pušta t. r. prošdna je droha. Sčto wón čžita?
Šes. 53. staw. Wón čžita wo šastupowazym cžerpjenju
wotrocžka Božeho. Wón to njerosumi. „Wo kim rěczi
profeta tajke? Sčto cžerpješče tak njewinowacže a ščerp-
liwy? Sčto je živy po šwojej martraškej šmjerczi?“
Wón teho namała. Šošol bu jemu pošłany a Šilippus
jemu wuloži: Wotrocžk Boži je Šesuf Šhryštuf. Nje-
winowaty a ščerplivy je wón hrěchi šwěta nješł. Wón
je živy a knježi něť, jedny š Bohom. Šeho njebjeka šu
našch wotšćnjeny kónž. Šimeon šhwalšče Boha w templu,
jako to džěcžatko Šesuf na rukomaj džeržesče. Šoťobne
wjěšele cžehnješče pšes komornikowu wutrobu: „Něťko je
tu šbože šwěta, něťko móžu wěcžne wujednanje, wěcžne
žiwjenje dostacž.“

Wóšje šwěczi našče šwědomnje wo naščej winje
pšed Bohom: cžěmna je wěcžnosć, žakostne šudjenje,
naštróžaza šmjercž. Ale hlaj, my šmy Šesom Šhryšta
namakali, wujednarja naščeje winy, pšewinjerja šmjercže,
njebjekšeho pšecžela a bratra. Wón je našča nadžija.
Š nadžiju je wjěšele šwošane. Sčtož woboje nima, šam

winu nješe. Štož w swjatyh pišnje sa tym jnym njepta, w kotrymž su wschitke slobjenja haj a hamjeń, temu pomysłenje na njeho žanu nadžiju, žane wješele nješčinješe. Duž, wy smjertni podrožnicy, pytajće w puczowanjskim pišnje, czyšče, khotnje i pobjłami, kotrychž wam tón Knjes dženska hiščeže džiwnje sczele. Potom namafacze wy wschudžom w pišnje swojeho Sbožnika. Tak roscze wobsbožaza nadžija na Jesuſowe wěcne sbože — a tak so wam tež wobradži

3. wješele nad swjatyh Duchom, kiž naſ swjeczi.

Komornik pytaſche swjateho Ducha w kſchčenizy. Ssnano beſche prjedy hižo kſchčenj. Bohanjio buchu i wjetſcha pſcheš kſchčenizy do židowſteje woſady pſchijeczi. Ale Jesuſowa kſchčeniza je neſchto woſebne. To pſchindže k wodze duch. Wón kſchczije „ſe swjatyh Duchom a i wohenjom“. Tónle Duch wucziſczi wutrobu, ſpožczi nowu móz, ſke pſchewinycž. To kſchſchi komornik a wón žada ſebi po troſcže, po mozy a žiwjenju ducha: „Hlej woda, ſchto ſadžeſa, ſo njebych kſchčenj byl? Wón namafa, ſchtož pytaſche. Wón wuſna ſwoje wuſnacze a bu kſchčenj. Woda bežeſche wokoło jeho czeła. Duch žorleſche ſo pſcheš jeho duſchu. Wón ſaczu w ſebi nowe žiwjenje. Wón mejeſche wětoſcž wodacza hrěchow a njebeſki mēr. Duž czehnjeſche wjeſelny domoj. Hač je domach wo tym powjedał, wo tym ſo nam nicžo njepowjeda. Najwažniſche je: wón i tym, ſchtož beſche namafał, ſwoju drohu wjeſelny czehnjeſche do ſbožneje wěcneje domiſny.

To je tež ſa naſ najwažniſche. My ſmy žiwjenje ducha ſaczu — pſchi konfirmaziji, pſchi ſpowjedzi. Ale tola hiščeže w naſchim czele tčzi wabjenje k hrěchej. Godžiny njeſwěrnoſcže pſchindu. Duž pytajmy Jesuſoweho ducha w ſłowje a ſakramencze, w modlitwje, w swjatyh žiwjenju a bajmy meſta Bohu Wótzej, Ssynnej a swjatemu Duchej. Wón naſ i nowa wožiwi.

150 mil je wot Jeruſalema do Ałthiopije — dołhi pucz ſa komornika. Njech je pucz naſcheho žiwjenja dołhi abo krótki, i Jesuſowym duchom wot Boha my domoj dońdžemy. Hamjeń.

Ratarjowy džakny khěrluſch.

D džak czi, mily Wótče, džak!
Ty by naſ ſkublacž žadał.
Khwal ert a duſcha jeho wſchal,
Wón khlěba je nam nadał.
Čzeſcž, džak a khwalba! jeho móz,
Ta džela ſa naſ džeń a nóz
A da, ſchtož nam je trjeba.

Ty ſtupi i milym deſchczom k nam,
Hdyž rolnik wobſy rolu,
A twoja móz bē bliſko nam,
Hdyž koſa žujjeſche w polu.
Čzeſcž, džak ſa kóſku kóždžicžku,
Niž kſchkam žrjeſche pod koſu —
Ty, Wótče, bē ju daril!

H. Z.

Wo mērje.

„Moje a twoje ſbudžuje wſchu ſwadu“, praji Seneka. Sa praju: Moje a twoje ſkludžuje wſchu ſwadu. Wadži ſo Wóh ſo mnu a čze mje mojich hrěchow dla pſched ſud žadacž, moje a twoje dyrbi naju dželicž. Luby Jesu, moje hrěchi ſu twoje hrěchi, twoja prawdoſcž je moja prawdoſcž. Šchto pytaſch, njebeſki Wótče, na mni? Hrěch? Tón njenamafaſch. Wſchitke

moje hrěchi leža na Jesuſowym khibjecze: Sawěſcže, wón njebeſche naſche khorofcže a nałoži ſebi naſche bolofcže. Prawdoſcž? Tu mam. W tym Knjeſu mam ja prawdoſcž a kſylnoſcž. Čzerče, hněwaſch ſo tež? Šchto čzeſch? Twoje a moje dyrbi naju dželicž. Twoja je hela, moje ſu njebeſka; ſchowaj twoje a woſtaj mi moje, dha wobaj nicžo prajicž nimamoj. Šsmjercž, hladajſch kiſale? Twoje a moje dyrbi naju dželicž. Daj mi twoje, wſmi moje; ja czi dam moju prózu, daj mi twój pokoj; ja czi dam moju ſrudobu, daj mi twoje wjeſele. Š tobu, mój kſchecžano, ſo tež nochžu wadžicž. Mój kſmój bratraj, daj namaj pſcheš jene bycž. Twoje a moje dyrbi mješ namaj wſchu ſwadu wotwobrocžicž. Ty by tał bohaty kaž ja; ja bym tał bohaty kaž ty. Twój je Wóh, mój tež; twój Wótč, mój Wótč; mój je Jesuſ, twój tež, mój bratr, twój bratr; twoje ſu njebeſka, moje tež; twoje herbſtwo moje herbſtwo. Mam ja kubla, czeſcž a kraſnoſcž: njech cze to njehněwa. To njeje ani moje, ani twoje. Wóh dawa, komuž čze. Sa mam, jako bych nje-měl. Dženka moje, jutſje twoje. Ssnano maſch jutſje, ſchtož ja dženska mam; ſnano by jutſje, ſchtož ja dženska bym! Maſch ty mało, ja wjele; wot moſeho wulkeho kubla mi wjažy njeſluſcha, hač tebi wot twojeho maheho. Daj namaj pſcheš jene bycž, ty mój, ja twój, jena wutroba a jena duſcha.

Wiſhel. S. Žitawſki.

Proſchcže, ſchtož to ſamože.

(Pfeil, † 1784.)

Proſchcže, ſchtož to ſamože,
Wſchitko derje ſkoni;
Tež to, ſchtož je najcžeſſche,
ſako lóžke ſhoni.
Próſtwa pomha pſche nusu,
Wiſche hubjenſtwo wſchitko;
Wiſche khorofcž a ſrudobu
Pomha, haj, pſche wſchitko.

Próſtwa pomha pſchekhwatacž
Šwěta ſtyſtku drohu,
Wě wſchě kſyče roſtorhacž,
Wjedže duſche k Bohu.
— Ale w Khrſta mjenje wy
Proſchcže kóžde ranje;
Šchtož Šsyn ſa naſ wuproſny,
To ſo wěcže ſtanje. Wiſhel. S. Ž.

Khudy Lazaruſ.

Jedyn džeń, jako khudy Lazaruſ pſched durjemi neſajkeho bohateho muža ležeſche a pſy jeho brjody liſachu, pſchindže tónkamy pucz druhi khudy muž, dželaczeſ Zadoſ i mjenom, a wuhlada nimo duzy Lazara w jeho hubjenſtwoje. Duž bē jemu jeho wutrobnje žel a wón k njemu pſchiſtupiwſchi džeſche: „Dacž czi nicžo njemóžu; pſchetož ja bym khudy kaž ty a mam čzjódku džeczi ſe-žiwicž. Ale ja nimam žanych brjodow. Duž daj mi ſwoje wot-hladanje ſe ſwěrjatami, ſo jenicžy nad tobu kſmilazyami, dželicž, ſo mje dlěje njeſahanibuja.“

Tak wón džeſche, a kſyſa ſyboleſche ſo w pſchecželniwym wócžku tehole kſmilneho muža. Na to poda wón khudemu Lazarej ruku, prajizy: „Wój ſo mnu, pſchetož hlej, ja mam kſežku. Tam čzemy tebe wothladacž, tał derje hač to ſamóžemy; a ſapraji mi moje kſamžne bliido, dha čzu czi drjebjeńcžka i bliida bohateho hromadžicž.“

ſako bē tele ſłowa wurēcžal, poda jemu Lazaruſ ruku a rjeſny: „Sa radny i tobu du, pſchetož ty by dla ſwojeje pobožneje wutrobny wuſwoleny, mi njeby wotewricž a poſlednje hodžiny moſeho žiwjenja polbžicž. Sa wſchal jeno hiščeže mało potrjebam; ale tał dyrbjal czi tole žohnowanje rubicž? —“

Wonaj džeſchtaj a pſchindžeſchtaj k wotležanej kſežy, je ſcžinu kſytej, a Zadoſ Lazara du njeje wjedžicž; Zadoſowa žona paſ jeho wutrobnje powita a pſchihotowa i liſcža a mocha lěhwo w komorzy. A wonaj domjedžicžtaj wobohého Lazara do njeje na pobjłane lěhwo, a Hana, Zadoſowa mandželſka, pſchinjeſche ſchlicžku mlóka, ſo by ſo Lazarej napicž dała.

Ale Lazaruſ rjeſny: „Dajtaj ſo mi wody napicž, pſchetož

mi chze ɣo picz a ja mam wulku horzotu w ɣwojim ɣnuts-
townym."

Duż bęzesche Hana a pţhinjeke czerstwu wodu je żórka; Zadoł
pał khlódžesche Lazarej lizy se selenej woliwowej halosu, kotruż tam
a ɣem machasche.

U Lazaruţ sapadže do hlubokeho drēmka, pţhetoż tužno bęsche
a wokolo pţhipoldnja. Zako wón nętko drēmāsche, Zadoł a Hana
mucham wobaraschtaj a jeho wotkhlódžecž pţtaschtaj. U Lazaruţ
ɣmęjkotasche ɣo w ɣwojim drēmku. Duż Zadoł a jeho mandželţka
na ɣo pohladnyţhtaj a mjelcziży džeţhtaj: Ach, ɣo by wón pola
naju wotkhoril!

Tak drēmāsche Lazaruţ něotre hodžiny. Zako ɣo džen na-
khlili, wón wozuczi, ɣwojej woczi posbęze a rjekny: „Wój lubaj
cžłowjekaj, tak wój mje hladataj! Zenje njejkym ɣlódţschoho drēmka
wužil, dnyli pola waju, we waju hęcze. Mi ɣo dżijesche, ɣo mje
jandželjo njeţechu. U njeje temu tak? Dobry cžłowjek, polny
lubosčze, njeje wón jandžel Boži na ţemi? Wój staj mi najkraf-
niţhe a najkhlódţscho hodžiny žiwjenja ţhotowaloj. Moja wutroba
je polna pokoja a wobţwżenia. Teho dla ţačuwam, ɣo je
hodžina mojego domojhiczka pţhiţhla. Pţhetoż poţlednja hodžinka
kħudeho je jemu spocžatk a pţhedcžucze njebjescheho žiwjenja.

Na to ţawda Lazaruţ Zadołej a Hanej ruku a wuţny ţ pţhe-
cželnym woblicžom, a ɣwojeczi Boži jandželjo njeţechu jeho duţchu
k wobudlenjam ţbóžnosčze. Zadoł pał a Hana pţafaschtaj wo
njeho a pţhinjeţeschtaj jeho cželo k cžichemu wotpocžintu.

U Lazaruţ, ţbóžnje doţonjaneho duţh, bu jandžel-pęston Zadoł
a jeho mandželţkeje Hany, a jako wonaj na jenym dnju wu-
mrjeschtaj, wobdawasche wón jeju ɣmjertne ložo, a žuni dnyh
khlódžesche jimaj woblicžo, a wonaj ɣlyţheschtaj lubosny ɣlóbţ:
ţhtoż ɣmilnosčž wopokasuje, ɣmilnosčž doţtanje!

F.

Bliže, mój Božo, cži!

Bliže, mój Božo, cži, — bliže pţhez' cži!
Był-li tež wulki ɣchiz — ja rębjel mi,
ţpęwał byh ţ harţami:
Bliže, mój Božo, cži, — bliže pţhez' cži!

Ležu we nóznej cžmje — ţpróžny a ɣam,
ţamjeń, kaž ţakub tam — ja ɣlował mam;
Njech ɣo tež dżije mi:
Bliže, mój Božo, cži, — bliže pţhez' cži!

ţa ruku twoju pucž njebjeski du,
ţčerpjenja póbłani jandželjo ɣu,
ţiwaju horje mi:
Bliže, mój Božo, cži, — bliže pţhez' cži!

Wotzuczi duţcha mi ţwojekelena,
ţamjeń ja Bethel a woltať ɣwój ma,
Próţtwny ja ţkħodženki:
Bliže, mój Božo, cži, — bliže pţhez' cži!

ţdnyž je do njebjeţow doleczala,
ţpodny mje hwęţdy wţhę ţwoblędnjeja;
Węcžnje mi ţaklinczi:
Bliže, mój Božo, cži, — bliže pţhez' cži!

Pţhel. njeb. duţh. Domaţhka-ţoţacžanţki.

Marscha, pţchirodna macž.

(Wjeţna ţtawisna.)

Budyhez Męcziń ɣedžesche se ɣwojej ɣotru a se ɣwojej
džowku w njedželžy cžiţtej ţtwe. Męcţpor bę nimo, Męcziń
męjesche wulku ɣwójbnu bibliju pţhed ɣobu, ţ kotrejež bęsche runje
žonomaj cžitaj. Wórta (Dorothea), jeho ɣotra, ɣedžesche jemu
ţ napţhecza, ɣwoju kęžbliwosčž na cžitane nastajo, mjes tym ɣo
Lejna pţhi małym wotnjeshku ţtejesche a roţpróţhena pţhes njo
hladaţhe. Wórta ţ ɣlowu wijo ɣo k nej wobroczi: „Tam nětk
ţtejiţh, Lejna, a hladaţh ţrudnje na deţcžik, a maţh ɣwoje myţle
na to ţložene, kał mohla k mlodym ɣolzam a k ɣwojim njedželţim
radosčžam pţhincž“. „To mje runje njeţtara“, rjeknje Lejna
cžiţhinko, tola ɣo trochu ţačętwjeni. „ţhto dha hewal?“ wo-

praţha ɣo Męcziń poţmęwajo. „ţa męjach tak wţhelafe myţle“,
wotmolwi Lejna k ţemi hladajo. „ţa tež pomyţlich, ɣo mohlo
pţhe wjele ɣo nańcz ja naţhu rožku; wona tak huţta ţteji a hdyž
ɣo ras lehnje, mohla ţ cžežka ţako poţtanyčž.“ „ţi, dženka je
njedžela“, wţa Męcziń jaţo ɣlowo, „dženka ɣo njeħodži ţtaracz;
dženka mamy ɣwojeczič a ɣo w tym ţnjeţu wjeţelicž. ţdnyž wo
tydženju ręka: „W pocze ɣwojeho woblicža dyrbiţh ɣwój khlęb
jęcž“, — dha njedželu ręka: „Wţhitku waţchu ţtarosčž cžiţncze
na njeho.“ — „To ɣoleczo tola tak cžięze wopał nima“, ţapocza
nětko ɣotra. „Pohladaj ras, kałke cžmowe mróczele wuţhe ţraw-
zez dwora ţteja; powętr je tak tužny, ɣo móže hiţhczę ţle nastacz;
pţhes žny tydžen hižo je ɣo tak ţhlo, ţemja njemóže telko wlohi
pţhetriebacz.“ „Wote wţhitlich ţtarosčžow ɣu te wo wjedrie te
najblaţniţhe, Wórta“, ţapadny jej Męcziń do ɣlowa, „pţhetož
k pręnjemu njemóžemy ani to najmjensche póbłla cžinicž, a k dru-
hemu je Wóh hačž dołal wţhitko najlępie wobţtarał. My ţtari
ɣmy to na doţčž ţhonili, ale tola ręka huţto: ţhto-tež-to ţ teho
wjele deţcžca budže? Žito dyrbi na polu ţhnicž; pał ţako ręka:
D Božo, kałka horzota; tak wonka wţcho pałi a ɣmali, to węcze
dobre njebudže a pţhinjeke hubjene žně! U tak ty tež ţkoržicž,
Wórta, a to kóžde lęto, a dyrbjala tola nětko ţtaro k tej węrie
pţhincž, ɣo tón ţnjeţ hiţhczę ženje ɣo pţheladał njeje w ɣwojim
hoţpodařţtwe. Węcno je, huţto dawa bohacze, huţto tež mało,
ale ţ tym chze pokasacz woboje, ɣo je niž jeno ɣmilny Wóczęz, ale
tón ţnjeţ, kiž ma móž dacž a njedacz, a ɣo dyrbimy w cžakbu nuţh
na jeho ģnadže wiţacz a bracz wot kłłow, kotrež ma pţhezo ja
naţ pţhiţhotowane. U, Wórta, wopomń, tele ģwadne cžakby bęchu
tola pţhezo žohnowanishe ja naţhe woprawdžite ţbože, hačž cžakby
ţemţkeje polnosčze, hđžež dyrbjachmy proţhečž: ţnježe, njewjedž naţ
do ţpţtowanja. Njech jeno pţhezo na tónž ţemţlich krafnosčžow
pomyţlimy, ɣo, hdyž ɣo pominjaja, tola pţhe jara kħudži pţhed
teho ţnjeţa njeţtupimy, dha nam to, ţhtož hiţhczę nuţne je, ɣamo
wot ɣo pţhipadnje. Luby Wóh,“ tak hiţhczę poţmęwajo pţhi-
ţtaji, „nam wţchal ģłoda wumrjecž njeda.“

Męcziń bęsche lędy ţlónczik, jako nahle ţchumjenje powętr
napjelni. ţžorne mróczele buchu pţhes ɣylny wıchor ţnjemdrjene
a deţcžč ɣo kaž ţ kħanow lijesche. Žyhele lętachy ţ tţęchow, ţtara
kruţhwina pţhi wotnje kħilesche ɣwoje halosy hačž k ţemi a kobjena
a plody lętachy do wţhęcch bokow. Nječžajnik, kiž bę ɣebi hačž
dołal ţ męcrom na ɣlowu padacz dał, ţalęse ţ kħwatkom do hęty.
Kury a ģolbje pţtachy kħowanu, a huţy a kački ɣo ţkružiczu a
tykachu pţhli ģlubofo do pjerow. „ţnježe Božo! ţiwk!“ ţtonasche
Wórta. „ţnježe, ɣmil ɣo nad nami!“ Lejna naţtróžana krocžel
naţpjet ţtupi a hladaţhe proţcže na ţatraţhnu ģru. Męcziń pał
ɣo k wotnej pţhibliži. Mjeliczo hladaţhe do dżiwje ţakħadžazeho nje-
wjedra, jeho hubje ɣo cžicho ģibaţhtej. ţižo po něħdže džeţacz
mjenschinach wıchor a deţcžč trochu popuţhczęţeschtaj, ale woda
walesche ɣo po pucžach, kamjenje a jemju a wţhelafi njerjad se
ɣobu torħawţhi. „To budže ja naţ cžak pruhowanja“, rjekny
Męcziń pohibaný. Wórta ruży lamasche a ɣylny jej bohacze po
lizomaj dele bęžachu. Pomalku deţcžčik žyly pţheţta, njebo bu
jaţniţhe a wjeģne drohi ɣo wožiwjachu. Tu wutykny jedyn ɣlowu
pţhes wotno, tam ţtupachu ģižo pţhed dwóřte wrota, a ţpodži-
wanja a ţkorženja buchu wot wţhitlich bokow ɣlyţhecž. ţednotliwi
hoţpodařjo krocžachu se wţy won, ɣwoje pola wobhladacz, a tež
Męcziń ɣo wulke ţhłórnje wobu, wţa cžakbu a kij do ruki a džeţhe
se ţadnimi dwóřnymi durjemi na polo won.

Męcziń bę ţahrodnik w Brunožach, kiž bę małe pţhedolžene
kubleschko wot nana pţhewţal. ţhorosčze a wţhelafe njeboža
njedachu jemu k wotplacženju dołha pţhincž. Wunoiţk kubla lędy
doţahaţhe, dań a dawki wotwjescž a małe hoţpodařţtvo ţ jeho
wţhelafimi wudawţkami dale wjescž. ţenicžke prawje njeţbožowne
žně dyrbjachu jeho nimale cžiţnyčž. ţlón, dwę kruwje, něotre
wowny a ɣwinjo bęchu nuţny ţlót, rolu w dobrym porjędže dđeržecž;
pţhedacz wot teho ničžo njemóžesche, pţhetož Męcziń bę dobry
hoţpodať a njedaţhe radny na najnuţniţhim pobrachowacz. U
budžiţhe pţhi ɣwojim pobožnym ţmyţlenju ţ telko wobhladnosčžu
a pilnosčžu njehoţpodařil, njebudžiţhe drje hiţhczę tak daloko
pţhiţhol. Wón ţamoh ɣwoju kħorowatu ɣotru k ɣebi wţacz,
ɣwoju žonu lęta dołho na kħorołožu ţđeržecž, a pţhi tym njedaţhe
pţhi wocžehnjenju ɣwojeje džowki na ničžim pobrachowacz. Tak
bę jemu luby Wóh jeho křute dowęrenje pţhezo ţaplacžil a pţhes
wţhelafe ţrudoby jemu pţhępomhal. Alle dženka dyrbjesche tola
wţhitku móž ɣwojeje duţhe ģromadu wţacz, ɣo njeby ţadwęlował.
Wotkach na polu to bę ţrudny napohlad! Žyła rožka, kotruž bę

hiščeže večera wječor tak krašnu a w polnym teženju widžal, bē wot njewjedra do čista saniczena. Rač wulku nadžiju bē runje na tole polo stajil! Dwe abo tola poldra brēmjenja budžišche mohł na wifki pschinjescz; i wješelom bē hižo na wschelake wuporjedzenja swojeho dwora myšli, a tak khudy na jemskim sbožu, njebē jeho lētusche bohate zohnowanje na polu njehnuteho wostajilo. Wōrta, kiž tač hylneje wutrobny njebē, taž bratr, bē hiščeže wo wschelakich rjaných wězach rěčžala, kotrež dyrbjachu so nakupicz. Nowy sa-wěschł mējesche Mērczinowe ložo wo istwoje pschiciz, a Lejna dyrbjesche mēcz nowe nježelske wobleczenje a to po nowej mōdže; pschetož Wōrta hižo dawno se želniwoscžu pschiladowasche, tač dyrbi wbohe holcžo w maczernej po sasterkej mōdže seschitej drascže khodžicz, runjež bē tač drašta po prawom hiščeže dobra a či stari ludžo wo wšy so pschezo sašo swjeshelichu, hdyž Lejnu w starej mōdže widžachu, kotraž bē tola po jich mēnjenju wjele rjenšcha dylži nowa. Esamo mlōdži hōlzy mjenowachu Lejnu pschi wschej posasterkej drascže najrjenšche holcžo we wšy. Ale Wōrta tola i tym spōkojom njebē, wono dže wjazy mōda njebē, a hdyž druhe sahrodnište holzy telko jamožichu, mōžesche to Lejna tež, a nje-trjebasche teho dla dacž druhim holzam žebi na nju hubu torhacž.

Mērczin bē na rěče wo tajtim wupyschenju smērom pošluchal, haj, wōn budžišche, hdy by jeho nadžija na te poldra brēmjenja so dopjelniła, tež to teho swolil. Nētč so swojeje blašnosče dohlada a stejesche hluboko sahašbjeny psched khostazym žudom teho Anješa, sa cžož swoje njesbože mējesche. Niz jeno rozta bē saniczena, tež wōwš a jeczmen bēschtej seslamowanaj, a jeno tam a žem hiščeže stwjelzo stejesche. A len, nad kotrymž mējesche Lejna hižo žyle lēcže swoju radoscž, te kotremuž bē tač nētorny wječor doběžala, jeho dolhosč mēčila a potom khoble wēschčžila, tač dolhi hiščeže dyrbjesche naroscž, — lēdy flēd bē wo nim hiščeže widžecž. Mērczin stejesche žrudny psched swojim smicženym sbožom. Ale jeho wocži hladaschtej dale; wōn njebē žam potrijeheny, položza žylnych brunojškich polow bēsche njewjedro wupuscžilo. Žeho najbližichi žužod, polbur Nowak, runje i dolhimi žahami k njemu so bližesche.

„To je tola hēlka wēž, kmōtije!“ wōlasche i wulkej nahłoscžu jemu napschecžiwu. „Wōwškorženo, sčto dha dyrbi i teho nastacž? Sa mam i to, namaj je so najhōrje seschlo, ja žym žyle wo wscho pschischol; Wam žu tola k najmjenšchemu hiščeže kulki stejo wostale.“ „Haj, džakowano Bohu!“ rjekny Mērczin wješele. Nowak pohlada se spodživanjom na Mērczinowe mērne, Bohu pod-dane woblicžo. „Nō, kmōtije, to dyrbju prajicz“, jawola i hlōwu wijo, „Wšy seže mi tola dživny cžlowječ, mje tola to hēlke nje-wjedro do čista cžiklo njeje, ja mam sterje hiščeže nēsčto pschi-šadžicz; ale tač i Wami budže, to njewēm.“ „Sa tež niz!“ pošmja so Mērczin. „Do tač cžežkich wězow so tež njetylam.“ „Cžeho dla niz?“ praschesche so Nowak. „Nō, dofelž budže to luby Bōh drje lēpje rošymicz. Wōn je schitowat mojego žiwjenja, wōn tež mje njewopuschcži.“ „To dyrbju tola prajicz!“ rjekny Nowak i wospjetowanym hlōwuwicžom. „Seže wy druheje myšle?“ praschesche so Mērczin pošmewajo. Wēšte je, so pschi tajkich myšlach tač lohko hlōwu njeshubišch, a žebi pōdla tež cžežke brēmjo i wutrobny walisch. Hdyž so we wutrobje prawje smērujemy, pschi-džemy hiščeže najsterje na myšlicžtu, sčto i Božej pomozu dale sapocžecž.“ Nowak budžišche jemu rad wotmolwil, sčtož njewēra jeho wucžesche, tač n. psch.: Ach, tač mōže so luby Bōh wo kōžde polo we wschēch wšach staracž? a sčto pomha potom jeho pomoz? Sčtož je i deschēžom sapadane, je sapadane! Ale jeho bē hašba, wbohemu staremu muzej, kiž bē tač wjele šhubil, hiščeže jeho jenicžki troscht rubicz; a wysche teho bē nēsčto w Mērczinowym waschnju, sčtož jemu wēšte strachowanje nacžini, kotrež žebi žam prawje wuložicz njemōžesche. Wōn rjekny i hordym pohladom: „Nō, kōždy ma swoje waschnicžlo; ja pscheju, so by so Wam derje schlo.“ — S tutchimi žlowami krocžesche po brōšdže dale, a Mērczin so na dompučž poda.

(Pschichodnje dale.)

Sbožowny khudy.

Sunu džesche duchowny, sčto a dže, to njeje prajene. Wōn džesche do žyrtwoje a nadenžje pschi žyrtwinych durjach khudeho cžlowjeka, kotrehož se žlowami postrowi: Bōh daj či wješele ranje! — Khudy so jemu džakowasche, a pschistaji: njewēm so dopomnicž, so bych hdy žrudne ranje mēl! — Na to džesche

duchowny k njemu: nō, dha či daj Bōh wjele sboža! — A khudy jemu sašo wotmolwi: knježe, ja hiščeže njejšym ženje njesbože mēl! Se spodživanjom džesche duchowny k njemu, so dyrbi jemu tola to wuložicz, dofelž tola wschitzy khudži na nusu a njesbože storža. To chžu radu, wotmolwi wōn; ty mi pschejesche wješele ranje, a ja prajach, so njejšym ženje žane žrudne mēl, a to je wērne; pschetož hdyž žym hlōdny, khwalu ja Boha; a hdyž je mi žyma, khwalu Boha; hdyž so knēhuje, blyška a wichori, khwalu ja Boha. Sa wschitko, sčtož Bōh čini, khwalu ja jeho, a tač tež nicžo sa mnje žrudžaje njeje, sčtož so stanje. Ty mi potom pschejesche wjele sboža, a ja wotmolwich, so njejšym hiščeže ženje njesboža mēl; a to je sašo wērne; pschetož ja so wēm Bohu podcžifnecž, a žym wēšty, so wōn nicžo šeho njecžini. Sčtož Bōh na mnje pošcžele, njech je žrudoba abo wješele, to mam ja najlēpsche, a pschijam jo i luboscžu; pschetož wono dyrbi wschitko k lēpschemu žlužicz tym, kiž Boha lubuja. Sčto dha pač chžyl cžinicž, napschecžiwu duchowny, hdy by cže Bōh do hele sa-storcžil. A wōn mi wotmolwi: to Bōh cžinicž njebudže! chžyl-li jo pač cžinicž, dha mam dwē ruzy, rufu mojeje wēry a rufu mojeje luboscže, i tymaj bych so Boha sapšchimnyl, tač jo by wōn so mnu do hele dyrbjal, a mi tež tam njeby pola njecho šle bylo; pschetož ja chžu radšcho i Bohom w heli byčž, dylži w njebjeshach hjes Boha!

Wažče žebi Bože žlowo!

Luther nēhdy prajesche: lubi ludžo, kupujcže, tač dolho hacž žu wifki; hromadžcže, tač dolho hacž je rjane wjedro; trjebajcže Božu hnadu a žlowo, tač dolho hacž jo macže; pschetož to dyr-bicže wjedžecž: Bože žlowo a jeho hnada je tač nahly deschēč, kiž so sašo njewrōcža. Bože žlowo je bylo pola židow, tam pač wjazy njeje. Pawol je pschinjeshl Bože žlowo do Grichisheje, nētto maja tam Turku; w Romje je tež Bože žlowo bylo, nētto maja tam bamža. A wy, moji lubi ludžo, njetriebacže žebi myšlicž, so budžecže Boha a jeho žlowo wēcžnje wobthowacž; pschetož wasch nježal a sazpiwanje budžetej jo cžaka došč wuhnacž. Žeho dla pschimaj a džerž jo twjerdže, sčtož to samōže. Lēnjej ruzy matej hubjene lēto. — Hiščeže na mašu khwilku je to žwētlo pola waš. Khodžcže, dofelž to žwētlo macže, so waš cžma njenadpadnje. Sčtož pō cžmje khodži, tōn njewē, hdyž dže! Jan. 12, 35.

Wschelake i bliska a i daloka.

— S džakownej wutrobu najchi ratarjo k njebjesham hladaja. Hdyž je jim Bōh luby Anjes rjane žnē wobradžil, tač je tež rjane klōncžne dny spožcžil, so mōža rjane žnē domoj khowacž.

— Sa dotwarjenje pschiswoleneje železnizy wot Wōšborka do Radworja so pschihotuje, tač jo budže železniza so w pschichodnym lēcže twaricz a nadžijomnje tež dotwaricz.

— Sa psches wulke pomodjenje w Schlesiskej snjesboženych je Pruski stat 1,6 millijonow hriwnow pschipotafal. Nēžor žam je 10,000 hriwnow daril. Dale pač so tež wschudžom po kraju žmilne dary šberaja a wēscže budža žmilne dusche rad pomhacž tym wobohim, kiž žu psches to njesbože hluboko trijeheni.

— Bamž je so žwjatocžnje khowal. Sčto budže jeho na-žlēdnil, wo tym hiščeže nicžo žlyšchecž njeje. 31. julija tač mjenowane konflabe, šhromadžina kardinalow, kotriž so samurjuja a wot žwēta wotšamfku, hromadu stupi, kotrež ma noweho bamža wušwolicž.

K rospominanju.

Raž hyazintha nad wodu, tač šacžewa nētota wutroba nad žylšami.

Tež i kwētki, we wētru so khablazeje, pčolka žlōdki mēd cžehnje.

Daljšche dobrowolne dary sa wbohe armenishe žyrotu.

M. N. i B.	6 hr.
B. i S.	2 "

hromadže 8 hr.

W mjenje wobohich žyrotow wutrobny džal

Gōlcž, redaktor.